

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1726/2025
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Дејан Васић, адвокат из ... , против туженог ЈП „Поште Србије“ д.о.о. Београд, РРЈ „Косово и Метохија“, ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гж1 8/2025 од 19.03.2025. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Лесковцу Гж1 8/2025 од 19.03.2025. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Лесковцу П1 1000/18 од 23.01.2025. године, ставом првим изреке, одбачен је као неблаговремен и недозвољен предлог тужиоца за понављање поступка у предмету Основног суда у Лесковцу П1 1000/18, поднет 17.06.2024. године. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решењем Вишег суда у Лесковцу Гж1 8/2025 од 19.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. у вези члана 420. став 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, пресудом Основног суда у Лесковцу П1 1000/18 од 20.02.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати разлику зараде за период од 15.04.2014.

године до 05.08.2015. године од 673.768,77 динара и на име остварене капиталне добити 59.516,65 динара, а ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног до тражених износа на име разлике зараде и на име остварене капиталне добити, ближе наведено у изреци првостепене пресуде. Тужилац је 18.03.2019. године Основном суду у Лесковцу доставио поднесак којим је тражио да суд одлучи да се закључена главна расправа поново отвори, ради допуне поступка и разјашњења питања косовског додатка и њене исплате, прилажући доказе, између осталог, Закључак Владе од 26.08.2010. године. Тужилац је 20.03.2019. године изјавио жалбу на првостепену пресуду у којој се позвао на наведени закључак који је уз жалбу приложио као доказ. Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1624/2019 од 20.11.2019. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Тужилац је 27.01.2020. године поднео предлог за понављање поступка. Решењем Основног суда у Лесковцу П1 1000/18 од 17.09.2020. године (које је потврђено решењем Вишег суда у Лесковцу Гж1 9/21 од 07.03.2022. године), одбијен је предлог као неоснован. Решењем Врховног суда Рев2 2438/22 од 08.11.2023. године није прихваћено одлучивање о ревизији тужиоца и одбачена је као недозвољена ревизија изјављена против решења Вишег суда у Лесковцу Гж1 9/21 од 07.03.2022. године.

Тужилац је 17.06.2024. године поднео предлог за понављање поступка из разлога предвиђених чланом 426. став 1. тачка 10 ЗПП), наводећи да је 08.06.2024. године од Жарка Гајића, адвоката из ... стекао сазнање о постојању пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3199/23 од 06.09.2023.године, да је стекао могућност да употреби нове доказе и то: наведену другостепену пресуду, као и пресуду Основног суда у Лесковцу П1 74/23 од 10.05.2023. године и пресуду Врховног касационог суда Рев2 3082/22 од 15.03.2023. године, због чега би за тужиоца могла бити донета повољнија одлука. Првостепени суд је одбацио предлог за понављање поступка као неблаговремен и недозвољен. Одлучујући о жалби тужиоца другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепено решење.

По оцени Врховног суда правилне су одлуке нижестепених судова којима је одбачен предлог за понављање поступка, као неблаговремен и недозвољен.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек који се подноси против правноснажне одлуке, чија је сврха отклањање одређених недостатака у погледу чињеничног утврђења на коме је заснована одлука која се предлогом побија, као и најтежих повреда одредаба парничног поступка. Овај правни лек има за циљ да се у поступку који је покренут предлогом, после наступања правноснажности, неправилна односно незаконита судска одлука укине, да се поново расправе спорна питања и донесе правилна и законита одлука.

Одредбом члана 426. тачка 10. ЗПП прописано је да поступак који је одлуком суда правоснажно окончан може да се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Сагласно наведеном, услов за понављање правноснажно завршеног поступка, применом цитиране одредбе је истицање само оних чињеница које нису истицане у ранијем

поступку и за које странка није знала до доношења правноснажне судске одлуке, а које су постојале у време трајања тог поступка. Осим тога, неопходан је услов за понављање поступка по овом основу и да се ради о таквим новим чињеницама и новим доказима који би могли утицати на повољнију одлуку по странку да су били употребљени у ранијем поступку. Дакле, оба услова морају кумулативно бити испуњена, што у овој ситуацији није случај.

У правоснажно завршеном парничном поступку, чије понављање се тражи, ради доношења одлуке о тужбеном захтеву тужиоца којим је тражено да се тужени обавезе да му исплати разлику зараде за утужени период и на име остварене капиталне добити, износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде, судови су најпре ценили благовременост поднетог предлога за понављање, налазећи да је исти неблаговремен у смислу одредбе члана 429. став 2, у вези члана 428. став 1. тачка 6 ЗПП, јер је у предлог наведено само да је тужилац за нове доказе сазнао у личном разговору са Жарком Гајићем, адвокатом из ... 06.06.2024. године, док за утврђивање наведених околности уз предлог нису приложени, нити су у предлогу наведени докази којима се поткрепљују наводи предлагача, те да су докази на којима се предлог заснива и то: пресуда Основног суда у Лесковцу П1 74/23 од 10.05.2023. године (правноснажна 06.09.2023. године и извршна дана 05.12.2023.године) и пресуда Врховног касационог суда Рев2 3082/22 од 05.03.2023. године, а предлог је поднет 17.06.2024. године, дакле по протеку рока од 60 дана од дана када је странка могла да изнесе суду нове чињенице, односно нова доказна средства. Имајући у виду наведено правилно су нижестепени судови закључили да је предлог за понављање неблаговремен.

Такође, правилан је закључак нижестепених судова да је предлог за понављање недозвољен у смислу одредбе члана 426. тачка 10 ЗПП, код чињенице да се предлог за понављање поступка заснива на одлукама и то: пресуда Основног суда у Лесковцу П1 74/23 од 10.05.2023. године, пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3199/23 од 06.09.2023. године и пресуда Врховног касационог суда Рев2 3082/22 од 15.03.2023. године, а које одлуке датирају из периода након правноснажности пресуде у овом поступку (пресуда Основног суда у Лесковцу П1 1000/18 од 20.02.2019. године, постала правноснажна 20.11.2019. године), због чега нису могле да буду употребљене у претходном поступку да би на основу истих могла бити донета повољнија одлука у овом судском поступку.

Имајући у виду наведено Врховни суд је нашао да је правилан закључак нижестепених судова да се нису стекли услови за понављање поступка на основу члана 426. тачка 10. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. у вези члана 420. став 5. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић